

EVIGT LIV ER AT KENDE GUD OG HANS SØN JESUS KRISTUS

NUMMER 7 | 1. APRIL 1922 | 71. AARGANG

JERUSALEM — FØR OG NU.

Tanker ved et nyligt aflagt Besøg til den hellige Stad.

Af Ældste *David O. McKay,* Medlem af de Tolvs Raad.

(Fra »Bikuben«.)

»Og da han kom nær til og saa Staden, græd han over den og sagde: Vidste dog ogsaa Du, ja, selv paa denne Din Dag, hvad der tjener til Din Fred! Men nu er det skjult for Dine Øjne.«

Halvvejs oppe paa Oljebjerget, paa et Sted omtrent overfor den skønne Port, kan man endnu se Ruinerne af en Bygning, hvor Kristus ifølge Traditionen stod, da han »saa Staden og græd over den«. Ovenfor og lidt til venstre for denne Ruin er der nogle enkelte Figentræer; bag disse en Stenmur, en Vingaard og en Olivenhave. Fra dette Sted, fjernt fra moderne Bygningsværker, har man en ypperlig Udsigt over Jerusalem.

Men man bliver ikke fort til denne mindeværdige Plet for at se udover Byen, hvor vidunderlig billedskon denne end er med dens ejendommelige flade Huse, Kirketaarne og Moské-kupler, spredt over de fire Hoje, hvorpaa Jerusalem er bygget.

Selv *nu* er dette Syn betagende; det maa have været inspirerende, da Kristus saa det i al dets herodiske Pragt.

Men det var Indvaanerne i Staden, ikke de prægtige Bygninger eller den smukke Beliggenhed, som Frelseren saa gennem taarefyldte Øjne, da han sagde: »Vidste dog ogsaa Du, hvad der tjener til Din Fred; men nu er det skjult for Dine Øjne.« Han saa Joderne, Guds udvalgte Folk, delte i forskellige stridende Sekter, der hver især mente at besidde mere Hellighed og Retfærdighed end de ovrige, og alle lukkede deres Øjne for Sandheden. Der var de konservative, hebraiske Joder med deres strenge Overholdelse af Moseloven; der var de mere liberale helleniske Joder, hvis Idéer var paavirkede af hedensk Filosofi; blandt de talrige Sekter, der blindt og fanatisk stredes med hverandre, var der muligvis nogle Essenere med deres Askese og Forkastelse af det aaronske Præstedømme; Sadducæerne med deres livløse og formelle Overholdelse af Sabbaten og deres Fornægtelse af Læren om Opstandelsen; og endelig Farisæerne med deres salvelsesfulde Bonner, offentlige Almisser, brede Bederemme, forfængelige Hovmod, Begærlighed, foregiven Overlegenhed og slet dulgt Hykleri under en paataget Helligheds Maske.

Med alle disse stridende Partier blandt Folket for Øje, er det ikke vanskeligt at forstaa, hvorfor Frelseren bad saa inderligt til Faderen for sin egen lille Flok: at de maa være »ét ligesom vi er ét«. Da han saa Falskheden og Hykleriet under Skinhellighedens Dække, er det intet Under, at han ytrede saadanne beskæmmende Irettesættelser som »Vé Eder, I Skriftkloge og Farisæere, I Hyklere! thi I tillukker Himmeriges Rige for Menneskene; thi I gaar ikke derind, og de, som ville gaa ind, tillader I det ikke.« »Vé, Eder, I Skriftkloge og Farisæere, I Hyklere! thi I bygge Profeternes Grave og pryde de Retfærdiges Gravsteder og sige: Havde vi været til i vore Fædres Dage, da havde vi ikke været deltagtige med dem i Profeternes Blod. Altsaa giver I Eder selv det Vidnesbyrd, at I er Sonner af dem, som har ihjelslaaet Profeterne. Saa gor

da ogsaa I Eders Fædres Maal fuldt. I Slanger, I Øgleunger! hvorledes kunne I undfly Helvedes Dom?«

Saaledes var det Folk, som Menneskenes Søn saa i sine Tanker, da han for tyve Aarhundreder siden stod halvt oppe paa Oljebjerget og »saa Staden og græd over den«. Dersom han stod paa det samme Sted i Dag, vilde hans Hjærte da være lettere og hans Sjæl oploftet?

Vore Dages Jerusalem hviler paa Ruinerne af den prægtige Stad, som Herodes byggede. En muhamedansk Moské ligger paa Pladsen, hvor Salomons Tempel stod i sin Pragt, og andre Moskéer og kostbare kristne Kirker er bygget paa Steder, hvor Guds Søn ifølge Traditionen vandrede, lærte og gjorde Undere. Men disse vilde han ikke sé, thi han vilde sé ind i Folkenes Hjærter nu, ligesom han gjorde den Gang.

Og hvad vilde han sé? En By paa henimod 75.000 Indbyggere, hvoraf 50.000 er Jøder, 15.000 er saakaldte Kristne og 10.000 er Muhamedanere. Han vilde sé Jøderne delte i fire Sekter, Muhamedanerne i to og de Kristne i Græsk-Ortodokse, Græsk-Liberale, Romersk-Katolske, Maroniter, Jakobiter, Armeniere og Protestanter, Metodister, Lutheranere o. s. v., o. s. v.

»Hellige Fader, bevar dem, at de maa være ét ligesom vi.«

Dersom han i Tankerne drog til sit Fødested, seks Mil længere borte, vilde han se det fattige Herberge erstattet med en stor, men mørk og skummel Bygning, der ejes i Fællesskab af Grækere, Latinere og Armeniere. Hvert Kirkesamfund har sin anviste Plads og sit bestemte Alter, og Tilhængere af det ene Samfund vover ikke at nærme sig nogen af de andres. Saa skinsyge er de paa hverandre, at det ene Samfunds Medlemmer ikke gaar ind i Kirken ad den samme Dør som de andre. Støvbedækkede Malerier hænger paa Væggen uden at blive rensede, fordi ingen af Kirkerne vil tillade de andre at røre dem. For omtrent 25 Aar siden tog Armenierne, der har et ganske lille Hjørne til deres Alter, deres Tæppe op, medens de fejede. Tæppet rullede ind paa den latinske Kirkes Plads, og for denne Vanhelligelse maatte Armenierne bøde med to

af deres Medlemmers Liv. Saaledes er Aanden blandt de Kirker, der bevogter det hellige Sted, hvor én Gang det Væsen blev født, hvis Komme blev forkyndt af himmelske Hærskarer, der sang: »Fred paa Jorden, i Mennesker Velbehag.«

Dersom han endvidere lod Tankerne dvæle ved Omstændighederne forbundne med hans Korsfæstelse og Opstandelse, da vilde han finde begge disse mindeværdige Steder holdt i Ære af den hellige Gravs Kirke. I denne vilde han se Ornamenter og Billedstøtter prydede med Guld, indlagte med kostbare Ædelstene, og Tornekronen erstattet med en Krone af Diamanter. Men hvad vil al denne Pragt og Glimmer betyde for ham, naar han lagde Mærke til det Had og indbyrdes Fjendskab, der gør sig gældende blandt de Grækere, Latinere, Armeniere og Koptikere (fire stridende Kirkesamfund), der dagligt fægter den ene med den anden i deres blinde og fanatiske Iver, hver især foregivende at tjene Herren? Hvor latterligt vilde ikke deres Gudsdyrkelse forekomme ham, naar han vidste, at en muhamedansk Vagt maa tage Vare paa Nøglerne til denne Helligdom, fordi de saakaldte Kristne ikke tør betro dem til nogen af deres egne Troesfæller. Han vilde sikkert udbryde igen: »Vé Eder, I moderne Skriftkloge og Farisæere, I Hyklere! thi I bygger Profeternes Grave og pryder de Retfærdiges Gravsteder og siger: Havde vi været til i vore Fædres Dage, da havde vi ikke været delagtige med dem i Profeternes Blod. Altsaa giver I Eder selv det Vidnesbyrd, at I er Sønner af de, som har ihjelslaaet Profeterne. Saa gør da ogsaa I Eders Fædres Maal fuldt.«

Dersom han havde vandret gennem den hellige Stads Gader Onsdag den 2. November 1921, vilde han have set mange af disse Kristne forene sig med Muhamedanerne i en bitter Protest mod Lord Balfours Proklamation, at Jøderne skal have Tilladelse til at vende tilbage til Palæstina og opbygge en jødisk Stat. Han vilde have set enhver Butik og ethvert Værksted lukket med Undtagelse af en enkelt Englænders Forretning, hvis Ejer nægtede at lystre. Han vilde have hørt

Mængden raabe, idet den marcherede gennem de smalle, daarligt brolagte Gader: »Der er ingen Gud uden Gud, og Muhamed er hans Profet.«

Gaaende ned ad Davids Gade, vilde han have set jødiske Kvinder med skrækslagne Ansigter, en af dem knugende et grædende Barn til sit Bryst, idet de løb fra en muhamedansk Hob, der forfulgte dem med Kæppe og Sten, alene fordi de ulykkelige Kvinder tilhørte den jødiske Race og ønskede at bo i deres »forjættede Land«.

Han vilde have set det jødiske Kvarter i Jerusalem bevogtet af britiske Soldater, og i Vinduer og Doraabninger smaa Klynger af ængstelige Kvinder og Børn, hvis Hjærter bævede i Frygt for en overhængende Fare.

Ejheller var denne Frygt uden Grund, thi ved Middagstid begyndte Myrdelysten at give sig Udslag, og da man Kl. 5 forbød enhver at færdes paa Gaderne, var der allerede ofret otte Liv paa Hadets Alter, mange var bragt til Hospitalerne livsfarligt saarede, og mange andre havde lidt legemlig Overlast.

Og de saakaldte Kristne var heller ikke fri for denne morderiske Aand. Paa Gaden, hvor en Granat eksploderede og dræbte to Mænd og saarede flere andre, kunde Jesus have hørt en græsk-katolsk Mand udbryde: »For vi tillader Jøderne at herske i Palæstina, vil vi se disse Gader badede i Blod.«

Da han blev spurgt, om han ikke troede paa Profetierne i Bibelen om det udvalgte Folks Tilbageførelse til dets forjættede Land, svarede han blot: »Jo, men Tiden er ikke kommen endnu.«

Vilde mon ikke Verdens Frelser, ved Synet af alle saadanne Ting, udbryde igen i Dag: »Saaledes synes I vel udvortes retfærdige for Menneskene, men indvortes er I fulde af Hykleri og Lovløshed.«

For tyve Aarhundreder siden græd Verdens Forløser, fordi de stridende Sekter forkastede Sandheden og lukkede deres Øjne for de Ting, der vilde bringe dem Fred.

I Dag vilde han se et endnu større Antal stridende Sekter, hvis Handlinger er mindst ligesaa langt fjernede fra Himmeriges Rige, som Farisæernes var i gamle Dage.

Naar han den Gang saa ud over Staden, havde han den Trost at vide, at der i den fandtes nogle trofaste Sjæle, som havde paataget sig hans Navn og var bemyndigede til at forkynde hans Ord.

Nu vilde han søge forgæves for blot at finde en Kirke i den hellige Stad, der var retmæssigt autoriseret til at repræsentere ham.

Den Gang saa han den morderiske Aand i Jødernes Hjærter mod sine Tilhængere.

Nu vilde han se den samme Aand i Muhamedanernes og de foregivne Kristnes Hjærter mod Jøderne.

Den Gang saa han hen til sin forestaaende Død for sine Medmenneskers Frelse.

Nu vilde han se frem til sit andet herlige Komme.

Den Gang saa han og forudsagde Jerusalems Ødelæggelse og Jødernes Adspredelse blandt alle Nationer.

Nu vilde han se hen til Jerusalems Genopbyggelse og Opløsningen af de »falske stridende kristne Sekter«.

Eftersom disse Sekter hensmuldre, vil de oprigtige Sjæle, der har været forblindede af deres Præsters Spidsfindigheder og falske Lærdomme, aabne deres Øjne, se Sandheden og erkende, at det herlige Syn, som Johannes modtog, er blevet til Virkelighed, og hvori han saa »en anden Engel flyve midt oppe under Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde for dem, der bor paa Jorden, og for alle Folkeslag og Stammer og Tungemaal og Folk, og som sagde med høj Røst: Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen, og tilbeder ham, som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder.«

Tiden er i Sandhed nær for Haanden, da selv Jøderne »ikke mere skal vende deres Hjærter bort fra Israels Hellige«, og da

de skal gøre sig rede til at sige, idet de søger tilbage til deres forjættede Land: »Velsignet er den, som kommer i Herrens Navn!«

URIM OG THUMMIM.

Af Ældste *Joel Ricks.*

(Oversat af *Niels F. Green.*)

Hvad menes med »Urim og Thummim«?

»Urim og Thummim« (eller »Urim« kortfattet) var Navnet paa det mærkværdige Instrument eller Redskab, der bestod af to klare, gennemsigtige Sten, som i Oldtiden blev anvendt af Profeter og andre af Herrens Tjenere for derigennem at lære hans Vilje at kende. Profeten Joseph Smith har nærmere beskrevet samme og forklaret dette Instruments Brug.

Ordene »Urim og Thummim« er af hebraisk Oprindelse. Ordet »Urim« betyder Lys, og Ordet »Thummim« bliver af flere oversat ved: Sandhedslære eller Sandhedslærdomme. Nogle Sproglærde oversætter Ordene ved: Lys og Fuldkommenhed (eller Fuldkommenheder). Alle mener, at Ordenes Skrivemaade angiver Flertalsbegrebet.

I Biblen er dette Instrument, kaldet »Urim og Thummim«, først nævnt i Forbindelse med de Ordinancer, som blev udført i Tabernaklet. (2. Moseb. 28: 30.). Hvad »Urim og Thummim« var, findes ikke nærmere forklaret i anden Mosebog. »Urim og Thummim« var — maaske hver Sten enkeltvis — bevaret i en lille Lomme eller Pung, formet af Folderne i Brystpladen, som Højpræsten bar, naar han gik ind i Tabernaklet for at udføre de anordnede Handlinger. Det er almindeligvis forstaaet, at Gud tilkendegav sin Vilje for Ypperstepræsten, eller andre af hans bemyndigede Mænd, gennem dette Instrument.

Da David mødte Genvordigheder af en alvorlig Natur i Ziklag, sendte han Bud til Højpræsten, i hvis Varetægt Epho-

den var, for med »Urim og Thummim« at adsporge Herren. Vi læser: »Og David adspurgte Herren og sagde: Skal jeg forfolge denne Trop? Mon jeg kan naa den? Og han sagde til ham: Forfølg, thi Du skal naa den og bringe Redning.« (1. Sam. 30: 8. Se ogsaa 1. Sam. 23: 9.—12.).

Nogle Bibelforskere har formodet, at »Urim og Thummim« var to smaa »Orakler«, fra hvilke en lydelig Rost blev hørt af Ypperstepræsten eller Hojpræsten. Andre har ment, at denne modtog Svar paa sin Bon ved lydelig Tale til ham, naar han var ifort den ypperstepræstelige Dragt, gjorde Foresporgslen i det allerhelligste med Ansigtet vendt mod Pagtens Ark. (Se Populær og kritisk Bibelvejledning, Side 1693).

Dette var tilvisse ikke Tilfældet, da David gjorde sin Foresporgsel i Ziklag, og det fremgaar tydeligt af Skriftstedet i 1. Samuels Bog 28: 6., at »Urim« (forkortet Benævnelse af »Urim og Thummim«) netop var Redskabet, gennem hvilket Meddelelserne fra Herren modtoges. Vi læser, efter Jodernes Tilbagevenden fra den babyloniske Landflygtighed, at det af Hattirshatha-Raadet blev bestemt, at visse Mænd, som fremholdt, at de var berettigede til at virke som Præster, men som ikke paa dette Tidspunkt kunde bevise Rigtigheden af deres Paastand, skulde vente, indtil en Præst fremstod, som var i Besiddelse af »Urim og Thummim«, saa at det gennem samme paa ufejlbarlig Maade kunde blive bestemt, om de var berettigede til at udove Præstedommets Funktioner eller ikke. (Esra 2: 63.).

Den jodiske Historieskriver Josephus havde den Forstaaelse, at der var knyttet en særlig mirakulos Kraft til de to Sten, som var paa Ephoden og anbragte paa Ypperstepræstens Skuldre. Han skriver: »En af dem skinnede, naar Gud var til Stede ved Offerhandlingerne, jeg mener: den Sten, der sad lig en Knap paa Ypperstepræstens hojre Skulder. Klare Lysstraaler skinnede da ud fra denne og kunde ses af de, som var fjernest borte, hvilken Lysudstraaling ikke forud var naturlig for Stenen.

Dette bliver betragtet som en Vidunderlighed af saadanne Personer, som ikke før har filosoferet over saadanne Ting. Dog vil jeg nævne, hvad der er endnu mere vidunderlig end dette, nemlig, at Gud tilkendegav forud, ved de tolv Sten, som var indsatte i Pladen, Ypperstepræsten bar paa sit Bryst, naar Folket skulde være sejrrig i Krigen; thi saa stor en Lysglans straalede ud fra disse Ædelstene, før Armeen begyndte at marchere, at hele Folket kendte, at Gud var til Stede for at bistaa dem.« (Josephus 3. Bog, 7. Kap.).

Det vil forstaas, at »Urim og Thummim«, som var bevaret i en lille Lomme i Brystpladen, var noget andet end Stenene paa Ephodens Skulderstykke, og ligeledes noget andet end de tolv Sten, som prydede Ephodens Forstykke, idet de var indsatte i Brystpladen. Det synes derfor, at Josephus ingen Kendskab havde til »Urim« (det originale »Urim og Thummim«), som forsvandt med Arken, da Templet var ødelagt, lige forud for Jødernes Tilfangetagelse og den babyloniske Landflygtighed.

Oversætteren af Josephus's historiske Værker er af den Formening, at det Lys, som der berettes om, at Stenene, der prydede den ypperstepræstelige Dragt, udstraalede, maaske gik forud eller medfulgte den guddommelige Tilkendegivelse af, hvad Folket skulde gøre, men at selve Meddelelsen ikke blev givet gennem de lysende Sten.

Josephus's Udtalelser angaaende de lysende Ædelstene, der allerede har været anført, og Hattirshatha-Raadets citerede Afgørelse (vedrørende at det skulde bestemmes gennem »Urim og Thummim«, naar de jødiske Præster atter kom i Besiddelse af samme, om visse Mænd var berettigede til at udøve det aaronske Præstedømmes Funktioner i Henhold til Mose Lov), disse Vidnesbyrd vise, hvilken Tillid de troende Jøder havde til Guds Anordninger, og hvilken Ærefrygt de havde for hellige Ting; og alle saadanne Udtalelser giver os at forstaa, hvorfor »Urim og Thummim« som et helligt Instrument netop blev givet dette Navn, menende: »Lys og Fuldkommenhed«.

De Brodre, der var forbundne med Profeten Joseph Smith, giver os en klar Forstaaelse af, hvad »Urim og Thummim« var, og i hvilken Hensigt Instrumentet blev benyttet. Vi læser i Pratts Afhandling: *Mærkværdige Syner*, Side 6: »Sammen med Optegnelserne var fundet et mærkeligt Instrument, kaldt i gamle Dage »Urim og Thummim«, hvilket Instrument bestod af to gennemsigtige Sten, klare som Krystal, og satte i to Rimme af en Bue. Dette Redskab var benyttet i Oldtiden af Seerne. Derigennem modtog de Aabenbaringer vedrorende Fortids- og Fremtidsbegivenheder.«

Abraham var i Besiddelse af et af disse Redskaber og benyttede det til at sætte sig i særskilt Forbindelse med Gud. Vi læser: »Og jeg, Abraham, havde »Urim og Thummim«, som Herren min Gud havde givet til mig i Ur i Kaldæa; og jeg saa Stjernerne, o. s. v. . . . Og Herren sagde til mig, gennem »Urim og Thummim«, o. s. v. . . . (Abrahams Bog 3: 1., 2., 4.).

Maaden, hvorpaa Nephiterne i Oldtiden udførte Oversættelsen ved Hjælp af »Urim og Thummim«, er forklaret i Mormons Bog, som Svar paa et Spørgsmaal, rettet af Kong Limhi, vedrorende Oversættelsen af Jarediternes historiske Optegnelser, som var fundne af hans Folk. Vi læser: »Og Ammon sagde til ham: Jeg kan visseligen fortælle Dig, o Konge, om en Mand, som kan oversætte Optegnelserne, thi han har det, hvorved han kan se og oversætte alle gamle Optegnelser, og det er en Gave fra Gud. Og de Ting kaldes Udtydere, og ingen Mand kan se i dem, uden at han bliver befalet, paa det han ikke skal se efter det, han ikke burde og omkomme. Og hver som helst, der er befalet at se i dem, kaldes Seer.« (Mos. 8: 13.).

Senere, da Optegnelserne kom Mosiahs i Hænde, berettes der: »Og han oversatte dem ved Hjælp af de to Sten, som var fasthæftede i to Ender af en Bue. Og disse Ting var beredte fra Begyndelsen og var overleverede fra Slægt til Slægt i den Hensigt at udlægge Sprog.« (Mosiahs 28: 13., 14.).

Joseph Smith efterlod sig ikke nogen detailleret Beretning

vedrorende »Urim og Thummim« eller Maaden, hvorpaa Oversættelsen af Guldpladernes Optegnelser blev gjort, men de, som var forbundne med ham, har efterladt sig skrevne Vidnesbyrd, som sætte os i Stand til at sige med temmelig Bestemthed, paa hvilken Maade Oversættelsen blev udfort.

Med Hensyn til, hvorledes Oversættelsen blev udfort, siger David Whitmer, én af de tre Vidner til Mormons Bogs Guddommelighed: . . . »Et Stykke af noget, som lignede Pergament, viste sig (i »Urim og Thummim«), og paa dette Stykke fandtes det skrevne. Et Tegn ad Gangen blev set, og under det fandtes Oversættelsen paa Engelsk.« (En Tale til alle, som tror paa Kristus, Side 12). Martin Harris, et andet Vidne, siger: »Sætninger vilde vise sig i Instrumentet, hvilket var læst af Hr. Smith og skrevet af mig. Naar Sætningerne var nedskrevet af mig, vilde jeg sige: Skrevet! Og hvis en Sætning var skrevet korrekt, vilde samme forsvinde fra Instrumentet og en anden Sætning vise sig. Men hvis en Sætning ikke var nedskrevet korrekt, blev Sætningen staaende, til Rettelsen var gjort.«

Begge disse Mænd var meget noje knyttede til Joseph Smith i hele det Tidsrum, da Optegnelserne paa Guldpladerne blev oversatte, og Martin Harris havde været Skriver for Joseph Smith den forste Del af Tiden. Begge disse Mænd burde vide god Besked med, hvorledes Oversættelsen blev udfort.

Vi ser saaledes, at »Urim og Thummim« havde den Egenskab, at Menneskene derigennem kunde modtage Underretning om forbigangne og tilkommende Ting. Instrumentet kunde tilkendegive Guds Vilje, give Advarsler i Farens Stund, samt fremsætte Oversættelse fra et Sprog til et andet. Hvor vidunderlig, at saadanne Egenskaber kunde blive nedlagt i to Stenkrystaller. Hvorledes det sker, kender vi ikke; men da David i sin store Nod i Hjærtets Ydmyghed henvendte sig til Herren for at komme til Kundskab om, hvad han skulde gore, blev hans Bon hort, idet han modtog Svar gennem »Urim og Thummim«.

Naar Hojpræsten eller Ypperstepræsten gik ind paa Temp-

lets hellige Omraader for paa Folkets Vegne at henvende sig til Gud og lære hans Vilje at kende, modtog han, som vi forstaar, ikke Guds Svar paa sin Bøn gennem en hørlig Stemme, men gennem »Urim og Thummim«, som han bar paa sit Bryst.

Det er intet Under, at Josephus bemærker, at der blev ingen Lejlighed for de falske Profeter at drive deres Spil, saa længe selve Ædelstenene i den ypperstepræstelige Dragt lyste, naar Gud var nærværende. Men Josephus beretter ogsaa, at da Folket faldt i Overtrædelse, ophørte Stenene at lyse. Den Mand, som søgte at modtage Herrens Ord derigennem og komme i Besiddelse af Visdom, maatte være i Harmoni med Himlens Magter for at blive bønhørt. I modsat Fald modtoges intet Svar gennem »Urim og Thummim«. Af denne Grund var det, at da Saul som en syndig Mand søgte en Begunstigelse af Herren og søgte at modtage hans Ord gennem »Urim og Thummim«, kunde han intet som helst Svar modtage, hvorimod David, som landflygtig Mand, blev advaret mod forestaaende Fare og vejledet derigennem.

Med god Grund kan den bibelkyndige Skeptiker med Forundring udbryde: »Hvorledes kom Joseph Smith atter i Besiddelse af dette vidunderlige Instrument, kaldet »Urim og Thummim«, for at forene det saa inderlig og virkningsfuldt med sin Missionsvirksomhed, erklærende, at de Egenskaber, som var knyttet til Instrumentet for dem, er knyttet til det nu?

FORAARSKONFERENCER

vil blive afholdt som følger:

Aalborg den 22., 23. og 24. April.

Aarhus den 29. og 30. April og 1. Maj.

København den 7., 8., 9. og 10. Maj.

Alle Konference-Præsidenter bedes ordne alt vedrørende disse Konferencemøder paa den bedste Maade, saa alle, som besøger disse Møder, maa faa et tilfredsstillende Udbytte.

ET BESØG I PALÆSTINA.

Edna Harker Thomsen i »Young Womans Journal«.

Jeg tror, at jeg er den første kvindelige Missionær i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, som har rejst omkring Jorden paa Mission, og fra denne Rejse vil jeg fortælle lidt om Palæstina.

Palæstina har altid været tiltrækkende for mig, og det har været af stor Interesse at følge Orson Hydes Fodspor paa Oljebjerget, at bede om Opfyldelsen af Profetierne og Jerusalems Genoprettelse.

Vi forlod Port Said Klokken 6 Efterm. for at rejse til Jaffa.

Vi skulde være ankommet til Jaffa Klokken 6 om Morgenen, men ved denne Tid blev vi omtumlet paa det frygteligste af det oprørte Hav, og da selve Jaffa ingen Havn har, og der er saa mange farlige Klipper ud for Havnen, kunde vi ikke lande. Vi var alle søsyge, men det uheldigste af det hele var, at hvis ikke Havet blev roligt til Klokken 12, vilde Skibet sejle videre til det nordligere Palæstina og sætte os i Land i Beyrut i Nærheden af Damaskus.

Heldigvis kom dog Regnen og dæmpede Bølgerne, og vi blev ført i en stor Robaad til Jaffa forbi de frygtelige Klipper, der kunde knuse en hvilken som helst Baad i Stumper paa et Minut. Vor Robaad havde ni Roere og en Styrmand, og medens vi passerede Klipperne, maatte de ro af alle Kræfter for at holde den rigtige Kurs. Mange, mange Dampere er forhindrede i at landsætte deres Passagerer i Jaffa, og ofte maa Turisterne vende tilbage til Port Said.

Vor Fører havde ventet paa os én Dag, og vi begyndte derfor vor Palæstinatur med det samme. Vejret var dejligt og varmt, og vi kørte fra Sted til Sted i en meget behagelig featonlignende Vogn med to udmærkede Heste. Det gamle Joppe er malerisk beliggende paa et stigende Jordsmon med Udsigt over Havet. Stedet er fuldt af Minder fra Bibelen. Det var her at Hiram, Kongen af Tyrus, sendte Salomon Cedertræ

fra Libanon til Opførelsen af Templet i Jerusalem, her at Jonas gik om Bord, da han havde i Sinde at flygte til Tharsis, og her, at Peter, efter at have kaldt Tabitha til Live (vi saa hendes Grav og den smukke Have nær derved), tovede mange Dage hos en vis Simon, en Garver, paa hvis Hustag han havde sit beromte Syn. Vi saa Huset og Brønden og gik paa det Tag, hvor han havde Synet. Vor Fører forklarede Beskaffenheden af Simons Syn ved at sige, at han var sulten og derfor dromte om at spise.

Klokken 1 tog vi med Toget til Jerusalem. Toget korte meget langsomt, men Bekvemmelighederne var gode. Vejen gaar forbi yppige Haver og Orange- og Citron-Lunde, og til hver Mil af Landet knytter der sig historiske Begivenheder fra den jødiske Nations tidligere Liv. Den første Station er St. Georg, Dragedræberens Hjem, den har været Scene for mange livlige Begivenheder i Korstogstiden; den næste er Ramleh, den bekendte Josef af Arimathæas Hjem. Vi kom over de beromte Sarons Sletter, hvis Marker straaler af vilde Blomster, Myriader af Narcisser, blaa Iris, Sarons Roser og Liljekonvaller. I denne Sarons Dal kæmpede de tapre Korsfarere, derovre er Timnath, hvor Samson satte Ild paa Filistrenes Korn, hist er Ajalons Dal, hvor Josva befalede Maanen at staa stille, og den lille Landsby, over Hojenes næste Skraaning, er Kirjalhjearun, hvor Arken stod i tyve Aar.

Snart snor Toget sig ud i Bjergenes mørke Slugter, intet andet end Klipper, kun nu og da Oliventræer og terrasseformede Vinhaver, overskrider Judæas Grænser og naar til sidst den Station, hvorfra Vogne fører den Rejsende til hans Hotel i Jerusalem. Køretøjerne er af samme Slags som i Jaffa, og Kuskene med deres røde tyrkiske Huer kører i en frygtelig Fart. Hestene har Klokker om Halsen ligesom vore Kaneklokker.

Til Trods for dens Forfald har den hellige Stad en Interesse og en Charme, som ingen anden By paa Jorden besidder. Skønt den er bleven odelagt mange Gange, mindes den Rej-

sende, hvorhen han vender sine Trin, om Frelseren. Gaderne kan være noget forandrede, men vi véd, idet vi følger Sorgens Vej, at omtrent her hastede den sørgelige Procession af Sted. Vi véd ogsaa, at Naturens Udseende i Landet omkring Byen er væsentligt uforandret, at Bjergene rundt om Jerusalem, der fra gamle Tider har været dens Bolværk, er her endnu, at Oljebjerget (meget større, end jeg ventede) og Kedrons Bæk (meget mindre, end jeg havde ventet) er her, og at Byen stadig kroner Zions og Moriahs Bjerg. I hvert Tilfælde véd vi, at Frelseren har set paa disse selv samme Scener. Hovedstæderne var i Oldtiden alle kendetegnede ved forskellige Civilisationer. Roms Drøm var Erobring, Athens Skønhed, Babylons Stolthed, Thebens Evighed. Jerusalems største Fortjeneste var ikke krigerisk Magt eller kunstnerisk Udmærkelse, men Gudsfrygt. Denne dens fremherskende Aand har forlenet den med hellig Interesse og højtidelige Minder, og ingen, som besøger den i denne Aand, vil nogensinde blive skuffet. Det var med denne Følelse, at jeg kom til Jerusalem og gik ind i den Hellige Gravs Kirke den første Morgen, efter at vi kom, og jeg blev ikke skuffet et eneste Øjeblik.

Enhver Fodsbred af Jorden har noget interessant at fortælle, og hele vor Morgen gik meget hurtig. Det var vidunderligt fra det Øjeblik af, da vi gik ind ad Døren, der vogtes af de muhamedanske Dørvogtere, (de kristne Kirker kan nemlig ikke enes om, hvem der skal passe Døren), til Salvelsens Sten, en stor, flad Sten, der betegner det Sted, hvor Kristi Legeme blev beredt til Begravelsen, derpaa til den græske Kirke, i hvis Midte der er et Alter, som Grækerne tror er Verdens Midtpunkt, og dernæst til det vigtigste af det hele: det Kapel, hvori selve Kristi Grav antages at være med dens lille Forkammer, hvor Englen stod, og her følte jeg, som stod jeg paa hellig Grund, og bad stille i al den Tid, jeg var der; vi gik til Kapellet for St. Helena, Constantins Moder, som gjorde meget godt i Palæstina ved at bygge og befæste Kristendommen, til det koptiske Kapel, der er fattigt og forarmet i Sammenligning med de andre, til Nicodemus og Josef af Arimathæas Grave,

til Golgathas Klippe, hvor jeg næppe kunde holde mig fra at græde, thi det syntes saa virkeligt altsammen, især da de viste os den Klippe og det Sted, hvor Moderen Maria stod hos sin Søn og iagttog hans Lidelser. Hendes Billede er dækket med mægtige Gaver af alle Slags kostelige Stene, og jeg tænkte, at hvis jeg var velhavende nok, vilde ogsaa jeg gerne have vist min Kærlighed til Guds Moder, thi aldrig havde jeg følt saa stærk Kærlighed til hende før; vi kom til mange andre Steder lige saa interessante, alle bidragende til at elske vor Frelser højere, og afsky de intetsigende Stridigheder mellem Dagens forskellige Sekter. Tomie sagde, at han ikke kunde føle sig opløftet som jeg, fordi han tænkte paa Kævlerierne og Uenigheden mellem de romersk-katolske, græsk-katolske, armeniske, koptiske og syriske Præster, der hver har deres egen Part af Kirken at passe, og som slaas og skændes i den Grad, at muhamedanske Soldater er stationerede i Kirken for at holde Fred mellem dem, der kalder sig Guds Tjenere. Denne Misundelse og dette Had blandt Præsterne er den eneste Ting, som vansirer Kirkens Aand. Men naar man ser bort fra det og kun tænker paa, at her blev Kristi Legeme lagt i Graven, er det nok til at fylde ens Hjærte med uudtalelig Ærefrygt for ham og det, han gjorde for os.

Vi var saa betagne, at vi næppe turde tale. Det var den mest interessante Morgen jeg nogensinde har oplevet som Turist, og jeg følte mig langt mere som Pilgrim.

Om Eftermiddagen kørte vi en dejlig Tur til Oljebjerget, hvis primitive Simpelhed og maleriske Udseende er blevet omtrent ødelagt af de uhyre Bygninger, Mure og Terrasser, som Russerne har rejst paa dens Sider og Top. Der er tre Stier op til Bjerget, og hver af dem er berømt fra Historien om Kristi Liv. Den nemmeste og mindst stejle er den, der fører til højre fra Gethsemane Have.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).